

Es evident que els llòcs sagrats tenen els seus mecanismes d'autodefensa però seria millor no provocar a la Sagrada Natura i si entrar en comunicació amb ella ja d'una vegada.

CAPÍTOL DE LES TRES QUADRES DEL MITE, plana 78 ...

...Dalí va ser un gran admirador de les llegendes de Quermançó i el Brau o Velloçí d'Or.

El 1977, pinta el quadre "CASTELL DE QUERMANÇÓ" i el 1979 un altre oli d'aquesta temàtica esotèrica: "LA CABRA D'OR DEL CASTELL DE QUERMANÇÓ" on apareix una figura femenina nua amb fofens espirals blancs i que ens mostra que, malgrat haver comprat el Castell de Púbol perquè no va poder fer seu el de Quermançó (i el volia també per estar més prop de Port-Lligat), encara recorda, a la fi de llur carrera, el Sant Graal i llur tradició catalana al seu entorn. Dalí pinta en aquells mateixos anys, un altre oli sobre aquesta mateixa temàtica, que no ha trascendit i és on es troba la interpretació daliniana a aquest misteri transmès oralment de boca a orel·la en el si de les famílies de l'Emporda.

A QUERMANÇÓ parla una llegenda vox populi que conté un LLAC SUBTERRANI DE COLOR VERD (cova feta de la mateixa pedra del Graal i que faria pensar nos fos la muntanyeta del Castell tota ella un gran pedrot caigut del cel) i on un LABERINT ocult al seu si, fet de vidre, és la connexió directa amb l'Esclermonde de la llegenda de Parsifal de Wolfram von Eschem-Bach. L'aigua dels pous sempre s'ha relacionat amb la immortalitat i el de QUERMANÇÓ seria el primigeni pou i el perquè de tot plegat.

És el tresor ocult del Dragó el que es conserva al Castell de Quermançó, la Font dels Mistèris. I és evident que no especialment va ser Dalí un pintor de dragons, hom no li recorda la temàtica i també és cert que són pocs els artistes que en pintin i sovint és una connexió autèntica al Secret de la Copa.

no THJ envers →